

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako bi bil petek praznik, izide •Danica• dan poprej.

Tečaj LII.

V Ljubljani, 14. julija 1899.

List 28.

Tarbula.

Pripovedna pesem. Speval Janez Bilc.

(Dalje.)

I.

Začetek trpljenja.

Oj lepa mi dežela, ti stara Perzija,
Kako nekdanj slovela med ljudstvi si sveta!
Saj stanovnikov tvojih, junaških Perzov rod
Narodom bil je mnogim zmagalec in gospod.

Valijo v tebi reke valove do morja,
Kipijo strmih hribov vrhovi do neba;
Po rekah silnih plava bogata ladija,
In krasna na bregovih so mesta zidana.

Ratar si obdeluje polje in vinograd,
Pšenica rumeni se, in trta daja sad;
In oljka, pomaranča bogato mu rodi,
Cipresa z vitko cedro vrtove mu krasi.

Nomad v šotorih biva, puščave kralj in čed,
Ovac lepo rejenih, velblodov in goved.
Po goščah, po pustinjah imade ris svoj stan,
In leopard deroči in grozni oroslan.

Na perziškem prestolu sedi mogočen car,
Deželi starodavni je Sapor gospodar.
Cesarju in narodu neznan je Bog Gospod,
Malike mrtve moli nebrojni Perzov rod.

Oznanovalec vere zastonj se ne potí:
Saj mnogo kristijanov že v Perziji živi.
Premagana Judeja, Jeruzalam razdjan,
Iz svete domovine Hebrejec je izgnan.

Nov dom so mnogi našli nesrečni Judje tu:
Pa tudi tu sovražni so Božjemu Sinu.
Da cerkev sveta raste, obilen sad rodi,
To srce jim vznemirja, to s srdom jih poji.

In vedno bolj zapuščen bogov je zlati hram;
Ko dar malikom kolje, v svetišču pop je sam.
Zato s Hebrejci sklence zaroto ves potrj:
Kristjanstvu bodi konec, kristjanom v mukah smrt.

Na stolu slonokostnem sedi mogočni car,
Ko k njemu tiho stopi služabnik Baltazar;
Do tal ponižno vklonjen tako mu besedi:
„Dovoli car mi slavni, da suženj govori:“

Duhovnik se Hebrejski in vedežev glavar
Hitita klanjat tebi, presvitli gospodar;
Skrivnost povedat važno ti hočeta moža.“
Privoli car — moža v dvorano stopita

„Še mnoga leta vladaj naš car in naš gospod,
Pod tvojim žezlom srečen je narod tvoj povsod.
Navdaja ljudstvom Tvojim srce ljubezni žar,
Zvestoba njih ne gane kot skala se nikdar.

Pa v prsih svojih kačo nevarno si rediš,
Ker dober si kristjanom, ker drzno ljubiš križ.
Kristjanov hudobija rodila že je sad:
Glej, Simeon hudobni je v prsih tvojih gad.

Porušiti želijo prejasni Ti prestol,
Da nanj sovražnik sede, Rimljanov car ohol.
Ta Simeon prezlobni izdaja Te, gospod;
Zato je čas končati kristjanov studni rod.“

(Dalje prihodnjič.)

Marija iz Lurda svojim otrokom.

Pred nekaj desetletji se je v Lurdu prikazala brezmadežno spočeta Mati božja in zaklicala v svet: „Pokora, pokora, pokora.“ Grozna beseda za današnji po zabavah in uživanju hrepeneci in prostomisleči svet! Človek, ki čuti v sebi nagnenje do bogoslužja, se ustraši, kadarkoli sliši besedi: pokora, zatajevanje. Pač moliti hoče

mного, a zatajevati se ne morem. Celo take, ki mnogo molijo, dirne neprijetno beseda „pokora“. In vendar če se ne vadimo v pokori, ne bomo nikdar zares zbrano, ponižno, goreče molili. „Če se ne spokorite, bode te vsi pogubili.“ Kak mraz, kaka groza spreletava nekatere ljudi, če le pomislijo na izpoved, ker le-ta je združena s pokoro? Izpovedati se? To je neprijetno, zoperno. Mnogo je popačenih ljudi, ki ne opravljajo niti velikonočne izpovedi. Preošabni so, da bi poklekli pred od Boga postavljenega izpovednika in priznali skesano svojo slabost, svoje napake. Raje žive v dvomih, težavah, v nemiru in jezi, nego da bi zadobili pri sv. izpovedi zaželeni dušni mir in srečo.

Mnogi torej nočejo ničesar vedeti o pokori, katero je Jezus Kristus postavil za grešnike, ki so po sv. krstu omadeževali obleko nedolžnosti. Zato spominja Mati božja v Lurdu: „Delajte pokoro!“ in zopet: „Molite za grešnike!“ — Nekateri se sicer izpovedo, a njih izpoved je le nova razžalitev vsedobrega Boga. Radi slabe izpovedi se še bolj pogrezajo v močvirje pregreh, ker se prav nič ne kesajo, ker hočejo in ljubijo greh. Seveda dokler se ne odpovedo prijateljstvu do greha, toliko časa niso vredni odveze. Izpovednik jim tudi ne more in ne sme dati odveze. So pa tudi taki, ki pridejo k izpovedi, a se sramujejo izpovedati se vseh grehov, ker so veliki. A vprašam, kaj pa bo na dan vesoljne sodbe, ko bodeš moral pred vsim svetom priznati svoje pregrehe? Ali te ne bode takrat nič sram? — Današnji svet je okužen in pohujšan, ljudje brezvestni, pregrehe čedalje večje. Zato ne le duhovniki in misijonarji, ampak celo Mati božja opominja k pokori, k dobri izpovedi.

„Molite za grešnike!“ Tako vabi Marija svoje otroke, da molijo za brate in sestre, ki so zašli s prave poti. Ta klic bodi vsem mil in resen, zakaj s pravo in gorečo molitvijo lahko rešimo mnogo zapeljanih duš. Molimo pa tudi, da bi Bog poslal dobrih in vnetih duhovnikov v svoj vinograd: prosimo Boga, da bi dodelil duhovnikom dušno in telesno moč v težavnem poklicu, zakaj če ni izpovednikov, kje se naj grešniki izpovedo, in kako izpokore? Molimo pogostokrat: „Mogočni Bog! Pahnj satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubljenje duš, v peklenko zrelo, da se vsi grešniki prav in dobro izpovedo. Pomagaj, Marija, pomagaj duhovnikom in misijonarjem reševati grešne duše.“

A. M.

Slovenci — romajte v sv. deželo!

Iz jugoslavenske Bosne.

Najtežje je prav razmotriti in v pravi obliki razpoznati cerkev Božjega groba in o njej so najbolj zmotljivi in zmešani pojmi in popisi. Kedor je pa več časa tam in v njej, ter jo polagano, prav razumno in z več strani, osobito bolj odzgor v višini notrinje, izpred galerije Kalvarije pregleduje in vpoznava, od zvonaj zgoraj po njej okolo kupelj hodé, uvidel bode in spoznal, da je le ena sama velika, v več delov razdeljena cerkev. Zna se, da ni v pravi ravnomerni simetriji sestavljena, toda je le ena cerkev, v koji je Kalvarija, Božji grob, več svetiščnih kapel, nekaj poleg cerkve prizidanih kapel. Štirje mali tudi k cerkvi prizidani samostani so za varuhe Božjega groba. Ti imajo vhod in izhod le iz božjegrobne cerkve in ti samostančki so: rimsko-katoliški franciškanski, razkolnih kršćanov, grško armenski in koptski. Cerkev Božjega groba nima, kakor je v navadi, vhoda na licu cerkvene zidave, nego s strani in to tudi mnoge moti: še več pa moti oddelek grške cerkve v cerkvi Božjega groba. Toda tega oddelka ni bilo takrat, ko so Križarji postavili sedanjo cerkev na razvalinah prvotne cerkve ali cerkva, koje je dala sv. Helena nad Kalvarijo in nad Božjim grobom sozidati. Sedanji oddelek grške cerkve v božjegrobni baziliki je bil za časa Križarjev v Jeruzalemu cerkveni-redovni kor oo. avguštincev. A še sedaj imajo reform. cisterc. trapisti kor v cerkveni ladiji nižje od prezbitarija. Tako je i ta del cerkve Božjega groba bila cerkvena ladija s stebri v več delov predeljena. Med temi stebri so Grki napravili ograjne zidove, koji pa segajo samo do podpolovičnega dela visočine stebrov. Rotunda s kupolo okolo in nad Božjim grobom je bil le cerkveni prezbitarij, v kojega srednji stoji Božji grob. Oni obgrajni zid grškega oddelka cerkve strašno kazi vso cerkev in ji zdolaj in do blizo sredine navzgor jemlje pravi razvid in zapira lepe obširne prostore. Nekaj kapel, kakor je že omenjeno, je prizidanih in prikrapanih cerkvi Božjega groba, istotako oni samostančki. Marsikoji prostor cerkveni je pa zazidan in tako je velika in prostorna cerkev jako nakažena ter še bolj nepravilna, kakor so jo Križarji postavili.

Ves Jeruzalem stoji ob in na gori, koje gore posamezni z dolinami opredeljeni vrhovi so imeli in še imajo lastna imena, tako i Kalvarija. Ni pa ves ta oddelek gore, kjer je Kalvarija, pod imenom Kalvarije, nego Kalvarija je le oni kraj, na kojem je bila in je deloma še nekoliko vzvišena pečina, na koji so križali v smrt obsojene. Blizo one vzvišene pečine je bil

in je še novi v skalo vsekani grob, kamor so presv. Telo Jezusovo položili. Pri nas se misli, ako se pravi gora Kalvarija, da je to visoka gora. A le od morske površine vzeta mera učinja, da se zove gora. Na strani v bregu je bil kraj mrtvaških glav — Golgata.

V cerkvi Božjega groba vodi 18 stopnjic na vzvišeno mesto Kalvarije, na ono vzvišeno pečino, na kojoj so križe s križanimi postavljali. Ljudstvo križane gledajoče je pa zdolaj okolo one pečine stalo, kajti na pečini je le za malo oseb prostora bilo. Na tem mestu je sedaj cerkev Božjega groba, nekaj njenih prizidin in cerkveni trg.

Prvo je bil tukaj postavljen paganski tempelj. Ta je bil podrt — in postavljena je bila krščanska cerkev, potem dve cerkvi, te ste bili razrušeni — in postavila se je sedanja cerkev. Torej se je pri vravnavi prostorov pri zidanju paganskega templja in potem cerkva, za tem vseh teh prruševin in zopetnega zidanja, ta presveti kraj v marsičem spremenil. Toda vsi sv. kraji so ostali na pravem mestu.

Že, ko se je pod cesarjem Konstantinom zidala prva cerkev na Kalvariji, odrušili so od kalvarške vzvišene pečine — od morišča — od skalovja Božjega groba marsikaj in so vravnali kraj za cerkev. Pozneje se je še več premenilo. Ipak je Božji grob v notrinji, osobito tam, kjer je ležalo Jezusovo presv. Telo, povse pravi in isti. Žal, da so Križarji dali kalvarsko pečino tako v kot cerkve obzidati in jo preveč v zidove stisniti. S tem so jako pokvarili njeno naravno obliko.

No, pa tudi marsikje v naših krajih so dali Križarji in drugi vitezi v prejšnji dobi, marsikojno cerkev jako nepravilno zidati, ali so jo pa potem s pritklinami in prizidinami izkvarili. Tako je bilo iz božjegrobnost cerkvijo v Jeruzalemu, kojoj so pa pozneje Grki še več pokvarili.

Na kalvarski pečini je kapela s stebri v dva dela predeljena. En del te kalvarške kapele je na pravi pečini, kjer so križi stali, kjer je Jezus križan bil in kjer je žalostna Mati Božja v krilo sprejela presveto Telo Kristovo. Tam so sedaj trije oltarji. Trije deli kapele so pa dostavljeni k kalvarski pečini in pod tem delom kapele je zdolaj druga grška kapela. K kalvarski kapeli, toda od zvonaj cerkve, je prizidana kapela na kraju, kjer je žalostna Mati Božja stala med križanjem Jezusovim. Trije oltarji na kalvarski pečini so povse rimsko-katoliški in ti so: Križanja Kristovega, bl. Device Marije, stoječe v bridkostih med pribijanjem Božjega in Njenega Sina na križ in pa Kraljice mučenikov, ko je

imela v krilu mrtvo presveto Telo Gospodovo. Glavni oltar te kapele, v levem oddelku, ko se gori pride, je na mestu, kjer je križ stal in Bogčlovek na njem tri ure visel, umrl, svojo dragoceno kri za nas prelil, človeški rod odrešil večne smrti in spravo storil z razžaljenim Očetom nebeškim. Ta oltar je sedaj v posesti razkolne iztočno-grške cerkve. Ipak pa katoličanje v prej omenjenem, najznamenitejem oddelku na kalvarski pečini zasebne pobožnosti izven sv. maše opravljajo. Meni so tudi grški menihi postregli s tem, da so mi vedno prostor dali v svetiščih, kjer imajo povse ali pa le deloma pravico, to pa zato, ker sem slavensko z njim pregovoril. Malo ali nič me niso razumeli: toliko so pa le znali, da so mislili, da sem Rus.

Za svetišča in sv. kraje v Jeruzalemu in v sv. Deželi se zna iz popisov, no romarjem jih pa časti vredni oo. Frančiškani i tam radi pokažejo in raztolmačijo, za to jih ne omenjam vseb.

V lepi cerkvi sv. Ane, poleg nekdanje kopele Betezda, je pod cerkvijo kripta, ali spodnja kapela, v naravnem skalovju v več oddelkov razdeljena. Nekteri mislijo, da je ta sv. kraj mesto, kjer je bila bl. Devica Marija brez izvirnega greha spočeta, a drugi, da je tukaj bila rojena. Mnogi Frančiškani bivši ali bivajoči v sv. Deželi menijo, da je bila bl. Devica Marija rojena v Nazaretu, v hišici, koja je sedaj v Loreti. Bolj gotovo bivalo je, da je bl. Devica Marija v Jeruzalemu čisto spočeta bila, ker staro sporočilo pravi, da sta ondu Joahim in Ana v jeruzalemski tempelj prišla prosit zaroda, ter sta tam, kjer stoji sedaj cerkev sv. Ane, stanovanje imela.

Slovenski božjepotniki v sv. Deželo bi naj dobili za voditelja po sv. Križevem potu v Jeruzalemu, č. vr. o. frančiškana iz samostana presv. Odrešenika, kajti nekoji drugi se motijo i o neklih postajah sv. križopotnih.

Kakor se je čitalo o programu romanja Slovencev v Palestino, odmerjenega je premalo časa za bivanje tam.

V sv. Deželo se ne more romati večkrat, veči del le enkrat v življenju na tem svetu. Ako je pa kedo toliko srečen, da vsaj enkrat zamore tje dospeti, onda se i dostoji, da se tam malo več pomudi in mirno, redoma, tehtno, razpoloženo in zavzetno verne pobožnosti opravi, da mu ta največja božja pot zaleze in presine vso dušo in srce, mozeg in kosti.

O, kako mile, ljubke, pomenljive in sv. prešinjive, pa tudi resne in verno pretresljive so že od mladosti vernemu kristjanu imena: Nazaret, Betlehem in Jeruzalem.

nikoli bo hotel, pomislil se bo tam dalje. Tudi je to je posredno, mesto to je kraj ni pitalost.

Slovenski jeruzalemski božjepotniki morajo obiskati i Nazaret.

V Nazaretu je Jezus največ časa vidno in osebno na zemlji bival: za to je imenovan: Jezus Nazaretski. Sv. Družina: Jezus, Marija, Jožef so v tem mestu bivali mnogo let in živeli najuzgledneje domače družinsko pravično življenje. Nikjer tako gotovo in resnično se ne pogodijo sv. stopinje Jezusove in Marijine, kakor v Nazaretu in njegovi okolici, kajti tukaj so povsod in pogostoma vsak dan in več let hodili Jezus, Marija, Jožef. Zna se, da bodejo slovenski božjepotniki, če bodo imeli le malo časa odmerjenega, v naglici obiskali poleg Jeruzalema i Betlehem, morda tudi sv. Ivana krstitelja v ju-dejskih gorah, ker je vse to v bližini sv. mesta, no pa tudi Emavs ni daleč.

O, kako bili bi sveto razveseljeni. Sv. nazaretska Družina bi sprejela ta obisk Slovencev v Nazaretu, kakor bi jo onda obiskali, ko je še v Nazaretu živela.

Blizo Nazareta je pa Kana-Galilejska, kjer je Jezus prvi očitni čudež v sv. Deželi storil. Tako blizo je i sv. gora Tabor, kjer se je Krist nebeško veličastno spremenil.

In, ko bi v Kajfo nazaj došli, bi še stopili gor na sv. karmeljsko goro in bi tam v svetišču Marije Device karmeljsko-škapulirske sklenili božjo pot v sv. Deželi.

Kakor je v tem priprostem spisu omenjeno, bilo bi to sicer okrajšano romanje, vendar zadostno, ker bi bili v Nazaretu, Betlehemu in Jeruzalemu. Bili bi na presv. krajih, kjer se je Bog Sin učlovečil, rojen bil, trpel in umrl, od smrti vstal in v nebesa šel. Tako bi bili na onih vseh sv. mestih Jezusovega vidnega življenja na tem svetu.

Predragi slovenski jeruzalemski božjepotniki! Presv. Srce Jezusovo, Marija Devica, sv. Jožef in angelji Božji vas spremljajte, vodite, varujte in vam pomagajte, da bi srečno in v milosti Božji to največo in najsvetejo božjo pot začeli, opravljali, dovršili in se obilno pomilosteni, v sv. veri še bolj razsvitljeni in utrjeni, duševno bogato oblagodarjeni povrnili v rodno časno domovino; da bi ta božja pot začela in rodila še obilnejega dobrega sadu za časno in večno. Onda pa, da bila bi ta velika božjapot pripomoček priti — v nebeški Jeruzalem!

Prosimo pa vas prav lepo in iskreno. spominjajte se v molitvah in pri najsvetejši daritvi nove zaveze na sv. krajih i nas ubozih sirot krščansko katoliških Jugosla-venov v Bosni, osobito v novi katoliški slavenski občini sv. Jožefa v Prijedoru.

Mi bodemo pa ves čas romanja vašega molili in prosili za vas pri presv. srcu Jezusovem, Mariji Devici in sv. Jožefu, skupno zbrani v njihovi novi cerkvi, da bi Vam bila ta božja pot iz nebes blagoslovljena in obilno oblagodarjena!

Prijedor — Br. A. M.

Ne sramujmo se javno pokazati svojega verskega prepričanja!

Najveličastnejše, kar je kdaj videl Pariz, je bilo skupno obhajilo za moške velikonočno nedeljo l. 1868 v cerkvi Notre dame Na vse zgodaj so prihajali vdeleženci peš in na vozah od vseh strani. Ze ob sedmih je bila velikanska srednja ladija napolnjena z moškimi in neprenahoma so dohajali v taki množini, da so bile kmalu tudi poprečna in stranski ladiji gosto natlačene. Ob pol osmih je pristopil nadškof in bral tiho sv. mašo. Vsi moške so zapeli jednoglasno „credo“ ter jo z radostnim navdušenjem peli do konca. Sedaj se je pričelo obhajilo. Več kanonikov in drugih duhovnikov je stalo na velikem holniku srednje ladije ter so po imenu klicali dolge vrste moških, kateri so se, pričeni pri vходу ladije, polagoma pomikali skozi ladijo proti obhajilni mizi, kjer so se razdelili na obe strani, prejeli sv. obhajilo ter se potem ob straneh vračali vsak na svoj prostor. Dve uri sta imela dva duhovnika dovolj opraviti, da sta delila sv. obhajilo; kajti bilo je pet do šest tisoč moških, ki so se vdeležili tega vzvišenega izpričevanja krščanske vere. Vsi stanovni, vse razne starosti so bile zastopane; imenitni in izobraženi pisatelji in umetniki, plemstvo in bogati trgovci, uradniki vsake stopinje so bili navzoči med priprostimi delalci in drugimi nižjimi stanovni; tudi vojaštvo je bilo zastopano v precejšnjem številu. Med obhajilom so se pele himne in ob sklepu je izpregovoril slavni govornik P. Felix nekaj besedij spodbude in nade. Bilo je ravno polu desetih, ko so poslednji moške pokleknili k obhajilni mizi; skupno obhajilo je bilo končano, in še le nato, ob polu jednajstih se je pričela peta sveta maša. Tako marljivo so v Parizu — tudi že pred 30. leti — spolnovali 4. cerkveno zapoved, kjer so še l. 1793. razdivjani brezbožniki v isti cerkvi golo žensko kot boginjo razuma častili in hoteli krščanstvo popolnoma ugonobiti, in kjer je še tudi dandanes mnogo brezvercev in bogotajcev. — Kdaj doživimo pri nas v Ljubljani tako odločno in pogumno manifestacijo verske zavesti mej našo moško inteligenco?

M. K.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij 1899.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Apostoljstvo v vsakdanjem občevanju.

Ljubezen ne pravi nikoli: „Zdaj je zadosti!“ Zato se pravi častilec božjega Odrešenika ne sme

zadovoljiti s tem, da moli vsak dan za razširjanje Kristovega kraljestva na zemlji in za druge velike potrebe, temveč mora se potruditi, da izkoristi vselej in povsod vsako priložnost, da pospešuje čast božjo in dušni blagor bližnjikov; biti mora tudi v vsakdanjem občevanju pravi apostol.

Vsak dan pridemo več ali manj v dotiko z najrazličnejšimi ljudmi: s svojci in sorodniki, s predstojniki in podložniki, s sosedi in prijatelji i. dr. Med vsemi temi osebami razvijemo lahko, ako le hočemo, prav na tihem najizdatneje apostolsko delovanje, skoro neopaženo unetimo v njihovih srcih iskro ljubezni do Krista in učinimo tako neskončno veliko dobrega.

Prvo sredstvo, da dosežemo ta namen, ne obstoji toliko v tem, da kaj storimo, kolikor v tem, da se vsega izogibljemo, s čimer bi pohujšali svojega bližnjega. Ta način apostoljstva marsikdo žalibog zanemarja. Mnogo oseb je, ki hodijo vsak dan v cerkev, prejemljejo pogosto sv. zakramente in sploh veliko dobrega storé, pri tem so pa čemerni, se radi vsake malenkosti razjeze, neprijazno govoré, povzročajo nezadovoljstvo, ali imajo pa še druge take napake. Drugi zopet ne odpuste ostalim ljudem najmanjše stvarice, napram svojcem so pa neznosni, zdražljivi, vedno nataktnjeni in slabe volje. Taki ljudje škodujejo dobri stvari silno veliko. „Taki so pobožni ljudje,“ pravijo potem mlačni in slabi kristijani, „nestrpljivi, zoperni, nihče ne mra zanje!“ Na ta način pride pobožnost, četudi po krivici, v slab glas, in mnogi se potem strašijo pred resnično čednostjo. Kakor je torej velike važnosti za one katoličane, ki žive zajedno z drugoverci in pagani, da so čednostnega življenja in da pokažejo z lastnim vzgledom, da je njihova vera najboljša in edino prava: prav tako je za nas častilce božjega Srca in ude molitvenega apostoljstva največjega pomena, da se v vsakdanjem občevanju z drugimi ljudmi vseh, tudi najmanjših napak skrbno izogibljemo in tako dejanski dokažemo, da prava čednost in pobožnost ne stori človeka slabšega temveč ljubeznejšega in prikupljivejšega.

Toda ne samo z vzgledom moramo biti apostoli, temveč porabiti moramo vsako priložnost da po svojih močeh dobro stvar podpiramo. Tako so delali svetniki. Ljubezen do Boga, katera je plamtela v njihovih srcih, so kazali v vsem svojem vedenju, zlasti v svojih besedah, kajti „iz polnega srca usta govore!“ (Mat. 12 34.) Zato je bil tako rekoč zrak okolo njih napojen s svetostjo in božjo ljubeznijo; nihče se jim ni mogel približati, da bi ga ne poživil duh njihove kreposti, da bi ga ne ogrel žar njihove ljubezni; vsakdo je šel boljši od njih, kakor je prišel k njim. Ako je napolnjeno naše srce s to sveto ljubeznijo in z navdušenjem za vse dobro, ne bodemo nikoli v zadregi, kako se bodemo skazovali apostole v vsakdanjem občevanju. Kajti ljubezen nas stori iznajdljive. To vidimo najboljše pri sovražnikih naše sv. vere. Ako je kdo popolnoma okužen po napačni prosvitljenosti, najde brez truda povsod primerno priložnost, da razvija drugim svoje nazore. „Vse vere so jednake,“ „svet ni nobena hiša žalosti“, „samo enkrat živimo“: take in jednake besede čujemo vsak čas iz njegovih ust. Temu priporoča cerkvi sovražen časopis, drugemu posodi slabo knjigo. Ako pride slučajno v petek k svojemu

znancu, ki postna jedila obeduje, se mu posmehuje in ga vpraša, če ne ve, da to, kar gre skozi, usta človeka ne onečisti. — Bil je nekje brezverski učitelj, ki je znal izkoristiti v svoje namene celo računstvo, ki ima vendar najmanj opraviti z vero; dajal je namreč učencem vzglede o denarnih odpustkih, o desetinah, o sežiganju čarovnic in dr., da je mogel delati pri tem svoje pikre opazke.

Ali naj bode čednost, popolna ljubezen do Boga in do bližnjega manj goreča, kakor hudobnost? Ali bi ne bila to največja sramota, ako bi se sovražniki Kristovi manj bali truda in napora, da zmaga slaba stvar, kakor častilci najsvetajšega Srca Jezusovega in ulje molitvenega apostoljstva, da zmaga stvar božja in da se izveličajo neumrljive duše? Da, in tisočkrat, da.

Zato naj bi zlasti prav krščanski stariši in učitelji tu pa tam poiskali priložnost, da zasejejo v srca njim izročeni otrok takorekoč mimogredno dobro seme zveličalnih naukov in praktičnih življenjskih pravil. Tako naj bi jim rekli n. pr. pri priložnosti, da ne stori obleka človeka nič boljšega, in da dostikrat v božjih očeh beraški otrok več velja, kakor še tako lepo nakičena gizdalička.

N.

(Konec prihodnjič.)

b) Posebni nameni:

14.) **Sv. Bonaventura.** Kardinali Blagoslov zelo važnim podjetjem kat. znanosti. Podpiranje ubozih poštenih dijakov.

15.) **Sv. Henrik, cesar.** Krščanske vladarske hiše. Edinost med katoliškimi strankami. Katoliški otroci v nevarnosti, da se poprotestantijo.

16.) **Marija škapulirska.** Karmeličanski red. Stanovitnost v pravem češčenju deviške Matere Božje Ponesrečenci.

17.) **Sv. Aleksij.** Sramežljivi ubožci. Službe proseči. Stanovske zadeve. Cerkvena glasba.

18.) **Sv. Kamil.** Oslobojenje od boleznij, ki motijo poklic. Izvolitev stanu.

19.) **Sv. Vincencij Pavlanski.** Lazaristi in usmiljene sestre. Vincencijeva družba. Bolnišnice in kaznišnice.

20.) **Sv. Hjeronim Emil.** Odvrnitev nevarnostij, katere prete alpskim deželam vsled občevanja s tujci. Duhovniki in obhajanci. Indija, Kitajsko in Japonsko.

N.

M o l i t e v,*(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)*

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda poveličal nekdej na zemlji s Svojim presv. Srcem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov poveličuješ, in da posnemam presv. Srce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje napačne in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Srce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakikrat 300 dnij odpustka. enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek: Pij IX. 26. listop. 1876.)

Sladko srce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakikrat. Pij IX. 1852.)

O sveti Jožef, predpoda in varuh čistilcev presv. Srca Jezusovega, prosí za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Peter Kanizij, prosite za nas!

Prošnja.

Duhoven v veliki dušni potrebi, se ponižno priporočuje sobratom in udom apostoljstva v molitev — da zmaga —. Tudi on se bo spominjal onih — ki bodo zanj molili pri sv. Antonu. J. M. J. pomagajte nam!

Raznoterosti.

Šmarnice v Šenklaivl. *) 13. majnika. — Kristus je bil in je še ljudstvu prijatelj. Prvič to dokazuje njegov jezik, ki je bil priprost kakor jezik ljudski. Drugič pa čudeži in dobrote, katerih je največ učinil ljudstvu v prid. Omenjam le slepca pri Jerihi, uboge udove iz mesta Najma in njenega mrtvega sina, slednjič prešestnice, katero so pripeljali binavski farizeji k Jezusu, da bi jo obsodil. — Kar je bil Jezus takrat ljudstvu, to je še sedaj, le da naj vsak pomni njegove besede: „Nikar več ne greši!“ — **14. majnika.** I. Skrivnosti. II. Čudeži. Kako često ugovarjajo, da je nespametno verovati v I. skrivnosti, in vendar je v naravi toliko skrivnosti. Za otroka je marsikaj skrivnost, kar za odraslega ni več skrivnost. otroku n. pr. je naštevanka skrivnost, ne ve, zakaj je $2 \times 2 = 4$, a ko odraste, si že zna to razložiti. Slavni profesor fizike Ulrich piše v začetku svoje knjige: „Kaj je prav za prav svetloba, ne vemo.“ Neki drugi vseučilišni profesor prav tako trdi, da se ne ve, v čem je bistvo elektriki. Sploh je v naravi vse polno skrivnosti. In če ne tajimo skrivnosti v naravi, kako moremo tajiti verske skrivnosti? Jasno in odkritosrčno povem, da vera brez skrivnosti ni prava vera. Zakaj ne? Bog je neskončno bitje, a naš um konečno. Torej um ne more pojmiti neskončnega bitja, Boga. Bog, katerega bi mogel pojmiti konečni um, ne bi bil pravi Bog. Kako nespametna je torej trditev: „Jaz verujem le to, kar morem sam razbrati in pojmiti.“ Potemtakem skrivnosti niso proti razumu, ampak so nad razumom. Skrivnosti imajo tudi prostozidarji. Novinca, katerega sprejmejo v svojo družbo, uvajajo

* Po neljubi zakasnitvi se s tem dopolnjuje poročilo o šmarničnih večernih govorih v Šenklaivl. Vsa vsebina za ves mesec, bolj ali manj natančno, je torej sedaj znamenovana tu v »Danici«. To zato, da imajo častiti »Daničini« bralci tudi za kak prihodnji majnik koj doma tvarino majnikovim premišljevanjem. Morda smo ustregli tudi več, duhovščini s takim sumaričnim pripovedovanjem te po propovedniku velezanimivo obravnavane verske tva- rane. — Nemogoče ni, da poprimo za te zaznamke kak prihodnji pisalec kakih naših šmarnic. *Ured.*

od skrivnosti do skrivnosti do 30. razreda po angleškem načinu, in do 90. razreda po holandskem načinu. In vendar si ti ljudje drznejó trditi, da je neumno verovati v skrivnosti katoliške vere. — Parola „roč od Rima“ izhaja iz lože „Apolon“ v Lipskem, jaz to dobro vem, imam črno na belem. — II. Čudeži. Čudeži niso proti naravnim zakonom, ampak so izven obsega naravnih zakonov. Izgled. Tu v roki imam uro. Po naravnem zakonu bi ura vsled svoje težnosti padla na tla, ako bi je ne držal. Ali je to že čudež? Ne, ker moja roka zadržuje, da ne pade ura. Torej to ni proti naravnim zakonom. V življenju sv. Filipa Nerija čitamo, da je bil nekoč v hiši. Kar naenkrat se podero vse štiri stene, a streha je obvisela v zraku toliko časa, da se je mogel sv. Filip rešiti na prosto. Ali je to čudež? Da. Ali je to proti naravnim zakonom? Ne, ampak izven obsega naravnih zakonov. Bog ne uniči nobenega zakona, pač pa ga lahko takorekoč suspendira. Bog more čudeže delati, zakaj Bog je neskončno bitje in zato je tudi vsemogočno bitje. Mnogo čudežev se je že dogodilo in se še dandanes dogaja. Gotovo kateremu mojih dragih poslušalcev časih nedostaje „cvenka“. Če hočeš obogateti, pojdi v Lurd, dokaži, da je jeden sam potrjenih čudežev neresničen in dobil bodeš 100.000 frankov. To je že lepa vsota. Do sedaj se še ni nikomur posrečilo. Edino Bog dela čudeže, Marija ne dela čudežev, ampak Bog jih dela na njeno priprošnje. — **18. majnika.** Verska mlačnost ali indiferecizem. Kaj je to: biti versko mlačen ali indiferecni? Ali je za vas juriste vse jedno, če ste naredili maturo ali ne? Mislim, da ni vse jedno, zakaj ako bi mature ne imeli, ne bi mogli priti na vseučilišče in ne bi postali juristi. In kaj je z vero? Ali je tudi vse jedno, ako imam kaj vere ali pa nič? Kaj pa, če je konečno vendar neki Gospod Bog, ki bode od vas enkrat zahteval zrelostnega izpita, ali ste zreli za nebesa ali ne. Vprašam le, ali je polkovniku, stotniku, uradniku, gospodarju vse edno, če ga podložniki priznavajo za svojega gospoda ali ne? In vendar je dandanes toliko verske mlačnosti. — Stotnik ukaže svojemu slugi Janezu, da ga naj drugi dan ob 2. uri zjutraj izbudi. Janez pride stotnika zbuditi. Stotnik vpraša: „Kako je vreme?“ „Ne vem.“ „Poglej vendar pri oknu!“ Janez odpre okno, gleda in pravi: „Ni nikakega vremena, gospod stotnik.“ Vidite, prav tako so dandanes ljudje. Ako vprašaš: „Katere vere si?“ tedaj ti lahkomišljenec odgovori: „Nikake.“ Toda ti se motijo. Dragi moji, vera ni v razumu, ampak v srcu. Naj usta še tako taje Boga, srce ga priznava vedno. — **19. majnika.** Vera je naredila vse, kar je: I. dobro; II. lepo in III. resnično. Ali je dostojno, da je izobraženec proti veri? A vprašam, ali je nedostojno, navduševati se za dobro, lepo, resnično? Ne, ampak, dostojno, vzvišeno je navduševati se za take kreposti. I. Dobro. Sedaj pa vprašam: Kdo je odpravil suženjstvo? Kaj je bila žena v poganstvu? Kdo je dal ženi njeno čast? Kaj so še dandanes žene pri paganih? Omenjam le turškega sultana. In za vas delalci, kdo se je vedno potegoval? Kdo je narodom branil zlato svobodo? Kratko: vse to je sv. Cerkev storila. II. Vera je učinila vse, kar je lepo. Tu govorim splošno o veri. Medicejsko Venero, katero tako proslavljate, je ustvarila vera. Mišljenje grškega in

rimskega naroda je bilo prepojeno z verskim duhom. Vera se veličastno odseva v vsem njihovem početju. V gledališču so se predstavljale same verske drame. Le čitajte Sofokla, i. dr. Istotako se kaže verski vpliv v slikarstvu, kiparstvu, stavbarstvu, in to pri paganih in katoličanih. Spominjam slikarja Fidiya; piramid i. dr. Pojdite v Kolin ob Renu, v Trier, Mainz in druga mesta in oglejte si tam mogočnih cerkvá! To je vse vera učinila. Če je Bog, tedaj se je ta tudi razodel in mora biti III. resničen. Že stari filozofi: Aristotel, Platon i. dr. so se pečali s temeljnimi resnicami: Od kod svet? Od kod človek? Ali ima človek dušo? — Jezus Kristus je razodel božje resnice, on je pravi Bog njemu moramo verovati. — 20. majnika. Ali je vse jedno, katere vere je kdo? Večkrat slišite: Vera je dobra za nižje ljudstvo, a za višje stanove ne. Toda vera mora biti prava ali pa napačna, tedaj ni dobra tudi ne za nižje ljudstvo. Nižje ljudstvo se ravna po višjih stanovih. Če so ti neverni, zaide nevera tudi v nižje sloje ljudstva. Kakršni stariši, taki otroci. Je pa več ver: poganska in kristijanska, in kristijanskih je zopet več: katoliška, pravoslavna, protestantska. Ostale te vere pa niso prave, zakaj prava more biti le jedna sama, in ta je katoliška, le ta je vera, ki jo je Jezus Kristus učil in potrdil s svojim življenjem in s svojimi čudeži. — 21. majnika. Znaki, po katerih se pozna prava cerkev. I. Edinost. II. svetost. I. Edinost. Resnica je jedna zmot je obilo. Kakor je n. pr. 2 × 2 le 4, in če bi 4 ne bilo, bilo bi karkoli, ali 3½, ali 3, ali 4½. Ali je naštevanka od začetka sem od Adama kaj napredovala? Bistveno gotovo ne. Prav tako se ni katoliška vera v svojih resnicah spreminjala, ampak je vedno ista. Katoliška cerkev je II. sveta. To kaže njena zgodovina in sploh njeno življenje. Ali morejo protestanti imenovati svojo cerkev sveto? Kako neki? saj je Luter učil: „Čim bolj grešiš, tem bolj veruj!“ — 22. majnika. Prava cerkev mora biti III. katoliška in IV. apostolska. Večkrat nam nasprotniki očitajo, da mi učimo, da se bodo izveličali le oni, ki žive v III. katoliški cerkvi, in da se bodo vsi, ki so izven katoliške cerkve, pogubili. Toda pozor, mi pravimo, da se vsakdo le po veri katoliške cerkve izveliča, in ne po kaki drugi veri. Torej se marsikdo izveliča, četudi živi izven katoliške cerkve, brez svoje krivde. Moja stara mati so bili protestantska in še na smrtni postelji so bili v trdni zavešti, da je protestantska vera prava. In kako bi jaz dvomil, da se niso radi tega izveličali? — Ni pa res, da bi se kdo izveličal, ki biva v katoliški cerkvi, če ne spolnuje božjih in cerkvenih zapovedi. Edino kat. vera je zidana na IV. apostoljstvo. — 23. majnika. Marija I. božja Mati. II. naša Mati. Nekdoč so moj oče potovali čez gorovje in so prišli do božjepotne cerkve Marije na Ecku. Spremljeval jih je protestantsk adjutant. Moj oče so šli v cerkev in molili pred Marijo. Tudi protestant je stopil za njimi v cerkev. Ko sta prišla iz cerkve, vpraša protestant: „Kako je to mogoče, da vi, mož izobraženec, molite Marijo, ali ni nespametno?“ „Kaj še“, odgovore oče, „mi katoličani ne molimo Marije, ampak jo le častimo, ker je božja Mati. In zato ne pravimo v litanijah: Marija, usmili se nas, ampak: Marija, prosí za nas. Vidite, vi ste protestant in kaj radi berete sv. pismo, ali niste še

nikdar brali v svetem pismu angelskega pizirava: „Blagoslovljena si med ženami“ in besedi: „Odslej me modo srečno imenovali vsi narodi?“ — Tudi ta protestant je postal kmalu veren katoličan in še sedaj živi. Marija je I. božja Mati. Zato jo moramo častiti. — Častili in proslavljali so jo katoličani že od nekdanj. Veličastne stare cerkve in cerkvice to pričajo. Ljudska poezija slovanskih in grmanskih narodov je navdahnjena z ljubavjo do Matere božje. — Kaj bi pač rekel cesar, ako bi mi njegovo mater prezirali? Prav tako, dragi moji, ni ljubo Bogu, ako smo tako mrzli do Matere božje. Nekateri ugovarjajo, češ, edino Jezus Kristus je posredovalec med nami in Bogom. Da, Marija nas ni odrešila, odrešil nas je le Bog Sin, Jezus Kristus s svojo krvjo. A vprašam vas: Ali Jezus ne bode uslišal ponižnih prošenj svoje Matere, ki je zanj toliko trpela? Uslišal jih bo gotovo. II. Marija je naša Mati. V naravi človeški je, da otrok mater bolj ljubi nego očeta. Poznal sem na Dunaju kneza — protestanta, ki se je zagledal v grofinjo, ki je bila katoličanka. Pred zakonom je grofinja zahtevala, da se naj bodo vsi otroci vzgojili katoliško. Knez ni bil s tem zadovoljen in zaroka se je razdrla. Grofinja se je kmalu potem z drugim omožila. Preteklo je več let. Kar piše knez, nekdanji svoji zaročenki, da bi jo rad posetil. Njen soprog v to dovoli. Šli so na izprehod. Oče je peljal za roko osemletno hčerko. Kar priteče velik pes proti dekletcu. Ta se ustraši, spusti očeta za roko in zbeži k materi, rekoč: „Mamica povej atu, da naj zapodi pesa proč.“ Vse to je videl protestantski knez, ustavil se je ter rekel h grofinji: „Še danes postanem katoličan, zakaj vidim, kako je v človeški naravi, da otrok bolj ljubi mater in le pri nji išče pomoči.“ In knez je res postal katoličan. — Dragi moji! Človek je ustvarjen za ljubezen, in kdo ima večjo ljubezen nego mati? Kje spi otrok najsladkejše, če ne na prsih materinih. Božja Mati ima za nas pripravljeno srce. Ne zamuditi ljubezni nebeške matere!

J. N. P. in A. M.

Božja previdnost. Pred nekaj leti je umrl v Pragi visok vojaški dostojanstvenik. Več let pred svojo smrtjo je živel zelo pobožno in mnogokrat si ga lahko videl pri mizi Gospodovi. A vse življenje ni bil tako goreč katoličan, ampak zgodilo se je naslelnje: Pred svojim spreobrnjenjem se je žalibog kazal pri vsaki priliki kaj hudega sovražnika vere in jo smešil, kadar je le mogel. Imel pa je zelo pobožno soprogo in malo hčerko, katero je skrbna mati vzgajala v krščanskem duhu. Komaj 13 let stari deklici umrjo mati, ta neprecenljiva njena zaščitnica. Ko so prišli od pogreba, nagovori brezverski oče svojo hčerko: „Sedaj pa le popusti tiste vraže, ki ti jih je vtepla mati. Nisem te mogel dosedaj vzeti v roke, ker te je mati branila. A odslej bo drugače. Prepovem ti nadalje hoditi v cerkev in v šoli še kako uro poslušati krščanski nauk.“ S takimi in enakimi sredstvi se je zlobnežu res posrečilo iz pobožne hčerke narediti do cela brezverno damo, ki se je strastno vrgla vsemu grešnemu veselju v naročaj. Ko se je Bogu videlo greha dovolj, poslal je kazen za hudobije. Lahkoživa dama se pri nočni veselici občutno prehladi, začne pokašljavati in ne dolgo nato potrdijo, da ima sušico. Sedaj v postelji ji je v misel prihajala dražestna sreča mladinskih dnij pa tudi sedanja nezadovoljnost. Zaželela je

zopet uživati veselje otroških let, porodil se je kes nad grehi, hotela se je izpovedati. Toda njen oče je strogo prepovedal duhovniku v hišo. Slednjič izve njen prejšnji spovednik o hudi bolezni izgubljene svoje ovčice in prosi očeta, da bi smel v spremstvu njega samega stopiti v bolniško sobo. Ko pa bolna dama zagleda duhovnika, pravi svojemu očetu: „Ljubi oče! umirajočemu svojemu otroku vendar ne bote odrekli zadnje prošnje. Ali smem v Boga verovati? Saj so mi nekdanj mati toliko lepega povedali o Bogu in jaz sem bila takrat, ko sem vse to verovala, tako srečna, kakor nikdar pozneje. Sedaj ob smrti pa zopet hrepenim po sreči.“ Oče se ni nadejal takega vprašanja. Slednjič pravi: „Otrok moj, če v tem vidiš svojo srečo, le veruj v Boga.“ „Pa, ljubi oče,“ dostavi hči, „če smem verovati, da je Bog, smem tudi verovati, da je Bog pravičen, kakor so me učili mati, in da dobro plačuje, hudo pa kaznuje.“ Oče se ni mogel protiviti bistroumnosti hčerke bolnice. In ta nadaljuje veselo: „No potem, ljubi oče, smem se tudi spovedati temu duhovniku ker storila sem veliko hudega in nočem brez odpuščanja stopiti pred pravičnega sodnika.“ „Stori, kakor meniš“, de oče in zapusti sobo. — Ko je po sprejetih svetih zakramentih duhovnik z bolnico molil molitve za umirajoče, zazdelo se mu je, da so se polahko vrata odprla, in da nekdo v ozadju moli. Ozre se in vidi očeta, ki stopi k bolni hčeri in jej šepetaje: „Dete moje, tudi jaz hočem uživati tvojo srečo. Odpusti očetu, ki se je hudo pregrešil nad teboj.“ Smehljaje se ozre bolnica v dragega očeta in ne dolgo zatem izdihne dušo. — Tako sta bila na čudovit način rešena hči in oče, ki je po hčerini smrti vzgledno živel in srečno umrl.

J.

Svetost prisege. Na Angleškem je živel otrok, ki je s prisego obljubil, da bo živel zmerno, ko pride k pameti. Nenadoma pa je zbolel in bolezen se je od dne do dne hujšala. Njegov zdravnik mu je svetoval, naj uživa opojne pijače, češ to mu bo moči okrepilo. Toda otrok se je obotavljaval temu nasvetu. Ko so ga pa bolj in bolj silili, jim je odgovoril: „Tudi duhovnika ne smem v ti stvari ubogati.“ In ko se je bilo slednjič bati smrti in so ga vsi silili, da bi se ravnal po zdravnikovem navodilu, je rekel: „Tudi če bi moral umreti, ne smem piti upijanljivih pijač, kajti Bogu ne smem prelomiti svoje prisege.“ Naposled je otrok vendar srečno okreval.

F. G.

Moč molitve. Za časa preganjanja kristijanov je neki pobožen vernik obiskaval svoje sobrate in jih bodril, naj srčno pomrjo za vero Kristovo. Sešel se je s svojim znancem Filemonom, ki je bil še nevernik in velik grešnik. Ta mu je očital v jezi največje pregrehe, dolžil ga je, da je brezbožnež, zapeljivec, hudobnež, ki zasluži zaničevanje vseh ljudi. Začuvši Apolonij te hude obdolžitve izdihne in pravi: Naj se te usmili dobri Bog, moj prijatelj, in naj ti ne šteje tvojega govorjenja v greh. Te besede so Filemona tako ganile, da je takoj sklenil postati kristijan. Kmalu sta morala oba za svojo vero dati življenje. Toda še na poti v smrt sta spreobrnila svoje krvnike in z njimi vred pretrpela mučenje.

F. G.

Koliko škodujejo slabi vzgledi. O nekem svetniku se pripoveduje, da je živel do svoje možke dobe ne-

dolžno in pobožno. Častil je posebno Mater Božjo. Kot močnega lepega moža ga vzame grof Oropeza med svoje vojake. Tu pa je videl mnogo slabih izgledov. Dasi vsi mladost pobožen in nedolžen, zanemarjal je vendar zapeljan po slabih tovariših odslej svoje molitve, postajal vedno bolj mlačen, dokler se ni udal najbolj pregrešnemu življenju. Toda Bog in Mati Božja, katera je toliko časa častil, ga nista zapustila. Bog je pripustil, da je bil vjet in odpeljan v sužnost, kjer je spoznal svoje pregrehe in se ostro spokoril.

F. G.

Zvesta in previdna soproga. V preteklem stoletju je francoski kraljevič zbolel za kozami. Te bolezni pa se je najbolj bal. Zbolelemu niso povedali, kako bolezen ima, da se ne bi prestrašil. Časopisi so seveda stvar poročali, a njegova ljubeča soproga je dala zanj nalašč tiskati posebej tisto številko, ki je poročala o njegovi bolezni pa tako, da je stvar bila natančno popisana, vendar ne pod pravi imenom. Žena njegova ni zapustila med tem časom njegove sobe in se prav nič ni bala bolezni. Ko je ozdravel, povedala mu je za kako boleznijo je zbolel. Prestrašil se je, a bil tudi vse življenje hvaležen svoji soprogi za modro in zvesto ravnanje v bolezni.

F. G.

Listek.

Novo mašo. Višje redove bode delil letošnjim novomašnikom premilostni knez škof dne 18., 20. in 22. julija. V mašnike posvečeni in novo mašo obhajali bodo sledeči gospodje: Iz četrtega leta: Arh Luka 30. julija v Kameni Gorici. Debevec Ivan, 23. julija na Brezjah, Demšar Josip 30. julija v Škofji Loki, Erzar Fran 30. julija v Šenčurju pri Kranju, Florijančič Ivan 6. avgusta pri sv. Katarini, Jerič Alojzij 23. julija v Št. Vidu pri Zatičini, Kramar Ivan 30. julija v Trebnju, Kržišnik Jurij, 23. julija v semeniški kapeli v Ljubljani, Nagode Josip, 23. julija v Ljubljani, Pengov Fran, 23. julija na Rovih, Prijatelj Jernej, 30. julija pri sv. Gregorju, Perz Josip, 30. julija pri Stari cerkvi, Traven Ivan, 30. julija v Šmartnem pod Šmarno Goro, Wester Alojzij, 30. julija na Bleškem otoku. — Iz tretjega leta: Barle Ivan, 6. avgusta v Šenčurju pri Kranju, Janec Peter, 30. julija v Križih pri Trziču, Kolbezen Leopold, 6. avgusta v Črnomlju, Ocepek Josip, 30. julija v Št. Lambertu, Rebol Frančišek, 30. julija Preddvorom, Sušnik Matej, 23. julija na Trati, Terškan Štefan, 30. julija v Sostrem, Zorko Fran, 23. julija v Cerkljah pri Krškem. M.

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: Župnik v Štangi, veleč. g. Mihael Sajè, 1 gld.
Za kruhe sv. Antona: G. Terezija Fik v Škofji Loki, 1 gld.
 — Iz Istre 2 gld. 50 kr.
Za sv. Očeta: Župnik v Štangi veleč. g. Mihael Sajè 1 gld.
Za družbo sv. Cirila in Metoda: Župnik v Štangi, veleč. g. Mihael Sajè, 80 kr.